NN 66/2020 (5.6.2020.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-361/18-8 od 13. veljače 2020.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1337

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Gordane Marušić-Babić predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Biserke Kalauz, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Z., kojeg zastupa opunomoćenica I. B. dipl. iur., po generalnoj punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Novi Vinodolski, N. V., koju zastupa opunomoćenik D. Š., odvjetnik u Z., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, u sjednici vijeća održanoj 13. veljače 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/430, urbroj: 376-10-18-21 od 23. srpnja 2018.

II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Gradu Novi Vinodolski naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 30 dana od primitka ove presude.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika u točki I. izreke utvrđuje se da je Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Novi Vinodolski prema evidenciji Općinskog suda u Rijeci, Zemljišnoknjižnog odjela N. V. dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta 640/2016 od 12. prosinca 2016. (dalje: Elaborat), koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI, a Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio ovog rješenja.

Nadalje, istim rješenjem utvrđuje se da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama na području Grada Novi Vinodolski navedenim u potvrdi Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-23 od 26. lipnja 2018., koje je sastavni dio ovog rješenja (točka II. izreke), zatim na nekretninama na području Grada Novi Vinodolski-javnim površinama navedenim u potvrdi Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-22 od 26. lipnja 2018., koje je sastavni dio ovog rješenja (točka III. izreke), te na nekretnini na području Grada Novi Vinodolski-pomorsko dobro u općoj uporabi navedenoj u potvrdi Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-24 od 26. lipnja 2018., koje je sastavio dio ovog rješenja (točka IV. izreke) i na nekretninama na području Grada Novi Vinodolski, navedenim u potvrdi Primosko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-21 od 26. lipnja 2018., koja je sastavni dio ovog rješenja (točka V. izreke), a koje nerazvrstane ceste su vlasništvo Grada Novi Vinodolski i na kojim cestama odnosno na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Količinu i vrsti EKI iz točke I. do V. ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu (točka VI. izreke).

U točki VII. izreke osporenog rješenja utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnine iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela N. V. ili podredno Odjelu za katastar nekretnina C., dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra-javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine«, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.). U točki VIII. izreke utvrđuje se da Grad Novi Vinodolski ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 23. rujna 2015., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Grada Novi Vinodolski ukoliko je ista nastupila nakon 23. rujna 2015. prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Novi Vinodolski dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji.

U točki IX. izreke rješenja obvezuje se HT u roku od 8 dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz točke I. do VI. ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Gradu Novi Vinodolski, a pod točkom X. izreke obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka rješenja platiti Gradu Novi Vinodolski naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu i treću godinu, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. U točki XI. izreke osporenog rješenja obvezuje se Grad Novi Vinodolski omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Tužitelj osporava zakonitost citiranog rješenja tuženika zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnome navodi da je tuženik Grad Novi Vinodolski (dalje: Grad) proglasio vlasnikom, a time i ovlaštenikom naknade za pravo puta za niz čestica za koje niti u ponovljenom postupku nije nedvojbeno dokazano da se nalaze u vlasništvu Grada, što predstavlja povredu članka 28. stavka 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, broj: 73/08., 9/11., 133/12., 80/13., 171/14. i 72/17. – dalje: ZEK), kao i daljnje nepostupanje prema uputi Visokog upravnog suda RH iz presude poslovni broj: UsII-65/17 od 3. kolovoza 2017. Ističe da sukladno članku 101. stavku 2. Zakona o cestama (»Narodne novine«, broj: 84/11., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14. – dalje: ZOC) na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja, pa da stoga u odnosu na nerazvrstane ceste nema mjesta određivanju visine naknade za pravo puta. Također smatra da je za utvrđivanje nositelja prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti nužno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine, kako bi se isključila bilo kakova dvojba o stjecanju prava vlasništva na njoj, a što u dosadašnjem postupku nije učinjeno, jer potvrda Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje Grada Novi Vinodolski od 26. lipnja 2018., na temelju koje je tuženik izveo zaključak o vlasništvu Grada na pojedinim kategorijama čestica, ne predstavlja novi niti dostatan dokaz o vlasništvu i kategoriji tih nekretnina, imajući u vidu i da je Sud unatoč postojanju istovjetne potvrde (datirane 23. veljače 2017.) u naprijed navedenoj presudi ocijenio da prvotno rješenje tuženika od 10. ožujka 2017. nije bilo zakonito. Napominje da sukladno članku 102. ZOC-a postoji izričita obveza općina i gradova da usklade stvarno stanje sa zemljišnoknjižnim stanjem te da je Grad to bio dužan učiniti temeljem članka 224. Zakona o zemljišnim knjigama (»Narodne novine«, broj: 91/96., 137/99., 114/01., 100/04., 107/07., 152/08., 126/10., 55/13. i 60/13.). Nadalje navodi da bi Grad imao pravo na naknadu za pravo puta na nekretninama koje u naravi predstavljaju javne površine samo kao njihov vlasnik ako je upisan u zemljišnoj knjizi, pa da potvrda Primorsko-goranske županije od 26. lipnja 2018. na koju se tuženik poziva, također nije dostatan dokaz vlasništva nad nekretninama iz te potvrde, iz koje proizlazi da predmetne čestice u naravi predstavljaju javne površine kojima Grad upravlja sukladno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, jer se utvrđivanja prava vlasništva na zelenim površinama, parkovima, trgovima i javnim površinama provodi primjenom općih propisa o vlasništvu. Ističe da je identičnu potvrdu Grad također dostavio u postupku koji je prethodio donošenju ranijeg rješenja tuženika (potvrda od 23. veljače 2017.), s time da su potvrdi iz 2018. godine dodatno navedene još neke čestice, za koje iz zemljišnoknjižnog stanja proizlazi da je riječ o nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske. Smatra da tuženik niti u pogledu ove kategorije nekretnina nije u ponovljenom postupku otklonio primjedbe suda. Nadalje tužitelj navodi da je tuženik Gradu priznao pravo vlasništva, pa time i pravo na ubiranje naknade za pravo puta i za nekretnine za koje se u zemljišnim knjigama upis vodi samo kao općenarodna imovina bez upisanog nositelja prava korištenja, a sve temeljem potvrde naprijed navedenog tijela Primorsko-goranske županije od 26. lipnja 2018. Ukazuje na odredbu članka 362. stavka 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (»Narodne novine«, broj: 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 129/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12. i 152/14. – dalje: ZOV) prema kojoj se presumira da su vlasništvo Republike Hrvatske sve stvari iz društvenog vlasništva na području Republike Hrvatske glede kojih nije utvrđeno u čijem su vlasništvu niti djeluje predmnijeva vlasništva iz stavka 1. i 2. ovoga članka, a tko tvrdi suprotno to treba moći i dokazati. S obzirom da iz zemljišnoknjižnog izvatka proizlazi da Grad nije upisan kao nositelj prava upravljanja, korištenja i raspolaganja nekretninama na kč.br. 5847/108, 5847/159, 5847/180 sve k.o. Novi, obuhvaćenim potvrdom Grada već su te čestice upisane kao općenarodna imovina, smatra da bi iste bile vlasništvo Republike Hrvatske, te se poziva i na članak 4. stavak 2. točku 13. Zakonu o upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske (»Narodne novine«, broj: 94/13., 18/16. i 89/17.) prema kojoj se državnom imovinom smatraju nekretnine koje se u zemljišnim knjigama vode